ஆன்மீகக் கட்டிடம் - கல் எண் 31

பலவீனத்திலே என் பலம் பூரணமாய் விளங்கும்

அதற்கு அவர்: என் கிருபை உனக்குப்போதும்; பலவீனத்திலே என் பலம் பூரணமாய் விளங்கும் என்றார். ஆகையால், கிறிஸ்துவின் வல்லமை என்மேல் தங்கும்படி, என் பலவீனங்களைக்குறித்து நான் மிகவும் சந்தோஷமாய் மேன்மைபாராட்டுவேன்.

அந்தப்படி நான் பலவீனனாயிருக்கும்போதே பலமுள்ளவனாயிருக்கிறேன்; ஆகையால் கிறிஸ்துவினிமித்தம் எனக்குவரும் பலவீனங்களிலும், நிந்தைகளிலும், நெருக்கங்களிலும், துன்பங்களிலும், இடுக்கண்களிலும் நான் பிரியப்படுகிறேன்.

2 கொரி. 12:9&10

ஞானிகளை வெட்கப்படுத்தும்படி தேவன் உலகத்தில் பைத்தியமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார்; பலமுள்ளவைகளை வெட்கப்படுத்தும்படி தேவன் உலகத்தில் பலவீனமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார். ***1 கொரி. 1:27***

நமது பலவீனங்களை நாம் சாக்குகளாக மாற்ற முயற்சிக்கிறோம். நாம் எவ்வளவு பெரியவர்கள், எவ்வளவு சிறந்தவர்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறோம். அந்த எண்ணத்தை நம் மனதிலிருந்து அகற்றுவதற்காகவே கர்த்தர் எனக்கு இந்த வேதப்பகுதியைத் தந்தார் என்று நான் கருதுகிறேன்.

நாம் செய்யும் சில சிறிய விஷயங்கள் உள்ளன. நம்முடைய குறைகள் எங்கே இருக்கின்றன என்பதையும், எவற்றின் மூலம் நம்மை மேம்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்பதையும் கண்டறிவதற்காகவே நாம் சபைக்கு வருகிறோம். இதைத் தவிர வேறு நோக்கத்திற்காக நாம் சபைக்கு வந்தால், சபைக்கு வருவதால் நமக்கு பெரிய பலன் எதுவும் கிடைக்காது என்றே நான் அஞ்சுகிறேன். நம் பலவீனங்களையும் குறைகளையும் கண்டறிந்து, நாம் எவ்வளவு சிறியவர்கள் என்பதை உணர்ந்து, வல்லமையுள்ள ஒருவரிடம் நம் நம்பிக்கையை வைப்பதற்காகவே நாம் வர வேண்டும்.

நம்மில் பலர் தங்களுக்குத் தகுதி போதாது என்று நினைக்கவோ அல்லது அதைச் சாட்சியாகச் சொல்லவோ விரும்புகிறோம்; அதையே ஒரு சாக்காகவும் மாற்றிக்கொள்கிறோம்: "எனக்குக் கல்வியறிவு இல்லை; எனக்குத் திறமை இல்லை; என்னால் இதைச் செய்ய முடியாது" என்று கூறுகிறோம். இப்படியே தொடர்ந்து நினைத்துச் செயல்பட்டால், வாழ்க்கையில் நாம் எதையும் சாதிக்க முடியாது. ஆனால், நமது பலவீனங்களைச் சாக்குகளாக நாம் எவற்றைக் குறிப்பிடுகிறோமோ, அதே விஷயத்தைக் கொண்டே கர்த்தர் அந்தப் பணியைச் செய்து முடிக்கிறார். புரிகிறதா? அவர் நம்மைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் வகையில் நாம் அந்த நிலையை அடையும் வரை காத்திருக்கிறார். நாம் சாக்குகளை முன்வைத்து, "என்னால் இதைச் செய்ய முடியாது, எனக்குத் தகுதி போதாது, என்னால் இயலாது" என்று சொல்கிறோம்; ஆனால் கடவுளோ அதே விஷயத்தைக் கொண்டே அந்தப் பணியைச் செய்து முடிக்கிறார். அதுதான் உண்மை. அதனால்தான் அவர் நம்மைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்; ஏனெனில் நாம் அத்தகைய நிலையில் இருக்கிறோம் (1 கொரிந்தியர் 1:26-29). இது கேட்பதற்கு விசித்திரமாகத் தோன்றலாம்; ஆனால் கர்த்தரின் சித்தமானால், இன்னும் சில நிமிடங்களில் அதற்கான காரணத்தை நாம் அறிந்துகொள்வோம்.

கர்த்தர் மிகவும் பலவீனமானவர்களையும், புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களையும் தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள்; உண்மையில், கர்த்தருக்காக முன்னணியில் நின்ற ஒவ்வொரு நாயகனும் அத்தகைய நபராகவே இருந்தார் (நியாயாதிபதிகள் 6:11-24). புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒருவர், தமக்குத் தகுதி இல்லை என்று நினைப்பவர், எந்தத் திறமையும் இல்லாதவர் - இப்படிப்பட்ட ஒருவரே கர்த்தர் பயன்படுத்தத் தொடங்குவதற்கு ஏற்ற நிலையில் இருக்கிறார். அதுதான் உண்மை. "என்னால் முடியாது, என்னிடம் எதுவும் இல்லை" என்று அவர்கள் உணரும்போதுதான், கர்த்தர் அவர்களைப் பிடித்து, அவர்கள் மூலமாகச் செயல்பட முடிகிறது. புரிகிறதா? ஆனால் நாமே அதைச் செய்ய முடியும் என்று நினைக்கும்போது, கர்த்தரால் நம்மைப் பயன்படுத்த முடிவதில்லை; ஏனென்றால், நாமே அதைச் செய்ய விரும்புகிறோம்.

மறுபுறம், நாம் தகுதியற்றவர்கள் என்று உணர்ந்து அதைச் செய்யத் தயங்கலாம்; ஆனால் கர்த்தரின் அழைப்புக்குச் செவிசாய்த்தால், கர்த்தர் நம்மைப் பயன்படுத்தக்கூடிய அந்த நிலைக்கு நாம் வருகிறோம்.

நாமே தகுதியற்றவர்களாக இருக்கும்போதுதான், கர்த்தரின் ஆவிக்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கும் நிலையில் இருக்கிறோம் (2 நாளாகமம் 20:1-23). நம்மால் முடியும் என்று நினைக்கும் வரை, நம்மால் அதைச் செய்ய முடியாது. ஆனால் நம்மால் முடியாது என்பதை உணரும் நிலைக்கு வரும்போது, நாம் நம்மை கடவுளிடம் ஒப்புக்கொடுக்கிறோம், அவரே அதைச் செய்து முடிக்கிறார். எனவே, நாமே அதைச் செய்ய முயன்றால் தோல்வியடைவோம்; ஆனால் நம்மை கடவுளிடம் ஒப்புக்கொடுத்தால், கர்த்தர் ஒருபோதும் தோல்வியடைய மாட்டார். கர்த்தரால் செய்ய முடியாத ஒரே காரியம் தோல்வியடைவதுதான். தோல்வியடைவதைத் தவிர மற்ற எதையும் அவரால் செய்ய முடியும்; ஆனால் அவரால் தோல்வியடைய முடியாது.

ஆகவே, நம் சொந்த முயற்சியிலும் திறமையிலும் சார்ந்திருக்கும் வரை, நம்மால் எதையும் சாதிக்க முடியாது. ஆனால் நாம் ஒன்றுமில்லை என்பதை உணரும் நிலைக்கு வரும்போது, கர்த்தர் நம்மைப் பயன்படுத்த முடியும்.

நாம் கைவரப்பெற வேண்டிய மிக முக்கியமான விஷயங்களில் ஒன்று... இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்—குறிப்பாக இளம் பிரசங்கியாராகிய நீங்களும், சபையின் மற்ற உறுப்பினர்களும். நம் வாழ்வில் கர்த்தரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற விரும்பினால், நாம் ஒரு விஷயத்தைக் கையாளக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; அதாவது, 'மனித ஆற்றல்' குறித்த எண்ணத்தை நாம் சரியாகக் கையாள வேண்டும். நம்முடைய சொந்த அறிவு மற்றும் திறமையால் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்று நாம் நினைக்கும் நிலைக்கு வந்தால், அந்த எண்ணத்தை அகற்றி ஒதுக்கி வைக்கும் அளவுக்கு நாம் முதிர்ச்சியடைய வேண்டும்; அப்போதுதான் கர்த்தர் நம்மைப் பயன்படுத்த முடியும். அதுதான் உண்மை.

மேலும், முழுமையாக நம்மை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும்! நம்முடைய சொந்தத் திறமையை நாம் பயன்படுத்த முடியாது; நாம் முழுமையாக நம்மை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். கடவுளிடம் வருவதற்கு, உங்கள் ஆத்துமா, சரீரம் மற்றும் ஆவி ஆகிய அனைத்தையும் அவரிடம் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். உங்களுக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் அவர் தம் சித்தத்தை நிறைவேற்றும்படி, உங்கள் முழு இருப்பையும் கடவுளிடம் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும் (1 கொரிந்தியர் 6:19-20).

இது கடினமானதுதான்; எனக்குத் தெரியும். ஏனென்றால், நாம் எப்போதும் நம்முடைய பங்கைச் சேர்க்க விரும்புகிறோம்; நமக்குத் தெரிந்ததைச் செய்யவோ அல்லது நாம் விரும்பியபடி செயல்படவோ ஆசைப்படுகிறோம். "இது இப்படித்தான் செய்யப்பட வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று நாம் சொல்கிறோம். ஆனால், நீங்கள் அப்படிச் செய்யும் வரை அது தவறானதாகவே இருக்கும்; கர்த்தர் அந்த முயற்சியைப் பயன்படுத்தவே மாட்டார். இன்றைய உலகில் உள்ள பிரச்சனை இதுதான்: இறையியல் கல்வி மற்றும் பயிற்சிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது; கல்வி, குறிப்பிட்ட சபைப் பிரிவுகளின் (denomination) உறவுகள் அல்லது ஐக்கியங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தரப்படுகிறது; நாம் ஒருவரையொருவர் சார்ந்திருக்கிறோம்; திறமையான மனிதர்களைச் சார்ந்திருக்கிறோம்.

"இவர் ஒரு சிறந்த நபர்; நான் இவரைச் சார்ந்திருப்பேன்" என்று நாம் நினைக்கும்போது, அது கடவுளுக்குப் பிரியமற்றதாகிறது. நாம் கர்த்தரை மட்டுமே சார்ந்திருக்க வேண்டும் (நீதிமொழிகள் 3:5-6). நம்முடைய சொந்தத் திறமையையோ அல்லது எந்தவொரு மனிதனின் திறமையையோ நாம் நம்பக்கூடாது. நாம் முழுமையாகக் கடவுளுக்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். யாருடைய திறமையாக இருந்தாலும் சரி, அது கர்த்தரின் பார்வையில் பயன்படாது. கர்த்தர் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன், நம்மிடமிருந்து நம்முடைய சொந்தத் திறமைகள் அனைத்தையும் நீக்க வேண்டும். அவர் நமக்கு ஒரு பணியை அளித்திருக்கும்போது, அதை நாம் மிகச் சிறப்பாகச் செய்வதாக நமக்குள்ளேயே ஒரு எண்ணம் இருக்குமானால், கர்த்தரால் நம்மை ஒருபோதும் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாது.

1 கொரிந்தியர் 2:1-5-ல் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் சொல்வதைக் கேளுங்கள்: "நான் உங்களிடத்தில்... (எந்த நிலையில்?)... பலவீனத்தோடும், பயத்தோடும், மிகுந்த நடுக்கத்தோடும் இருந்தேன்."

பரிசேயர்களில் பரிசேயராகவும், போதகர்களுக்குப் போதகராகவும், சிறுவயது முதலே ஊழியம் செய்வதற்காகச் சிறந்த பேச்சாற்றல் மிக்கவராகவும், புத்திசாலியாகவும், அறிவார்ந்தவராகவும் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதர், கொரிந்திய மக்கள் போன்ற ஒரு கூட்டத்தின் முன் வந்து, "நான் உங்களிடத்தில் பலவீனத்தோடும், பயத்தோடும், மிகுந்த நடுக்கத்தோடும் இருந்தேன்" என்று சொல்வதை உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகிறதா? உலகையே தலைகீழாக மாற்றியவரும், இதுவரை அறியப்பட்டவர்களிலேயே மிகச் சிறந்த மிஷனரியுமாகிய அவர், தான் பலவீனத்துடனேயே வந்ததாக ஒப்புக்கொண்டார்; ஒரு பயிற்சி பெற்ற அறிஞராக அல்ல, மாறாக, எங்காவது வழியை விட்டு விலகிவிடக்கூடுமோ என்ற பயத்துடனும், மிகுந்த நடுக்கத்துடனும் வந்தார்; ஏனெனில் அவரால் தனது சொந்தத் திறனை நம்ப முடியவில்லை.

அவர் பயந்ததற்குக் காரணம், அவர் எதைக் குறித்தும் அஞ்சியதல்ல; மாறாக, ஏதோ ஒரு வகையில் தேவனுக்குப் பிரியமில்லாததைச் செய்துவிடுவோமோ என்றும், தான் கற்றுக்கொண்ட சொந்தத் திறன்களை அதில் கலந்துவிடுவோமோ என்றும் அவர் அஞ்சினார். அவர் அவர்களிடம், "நான் உங்களிடத்தில் பேச்சின் சிறப்போடு வரவில்லை; அப்படி வந்துவிடுவேனோ என்ற பயத்துடனேயே வந்தேன்; ஆனால் கிறிஸ்துவையும், சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையும் தவிர வேறெதையும் அறியாதவனாகவே உங்களிடத்தில் வந்தேன்" என்று கூறினார் (1 கொரிந்தியர் 1:18-25; கலாத்தியர் 6:14).

"நான் உங்களிடத்தில் பயத்தோடும், பலவீனத்தோடும், மிகுந்த நடுக்கத்தோடும் வந்தேன். என் பேச்சும் என் பிரசங்கமும் மனித ஞானத்தின் கவர்ச்சியான வார்த்தைகளால் அமையவில்லை; மாறாக, ஆவியானவரின் வல்லமையையும் வல்லமையின் வெளிப்பாட்டையும் கொண்டதாகவே இருந்தது."

ஒரு போர்வீரனாக இருந்தும் தன்னைத் தாழ்த்தி, தன் பெருமைகளைத் துறந்த அந்த மனிதரின் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள். ஆமென். இன்று நம் பள்ளிகளுக்கும் திருச்சபைகளுக்கும் மிக அவசியமானது எதுவென்றால், அவை தங்களை தாங்களே தாழ்த்திக்கொண்டு, தங்கள் சொந்த எண்ணங்களையும் திறன்களையும் துறப்பதே ஆகும். கடவுளுக்கு முன்பாக உங்களை தாழ்த்துங்கள்; உங்கள் சொந்த முயற்சியால் எதையும் சாதிக்க முயலாதீர்கள்.

இந்த உண்மை உங்கள் ஆழமான உணர்வில் பதிய வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்; நீங்கள் 'ஒன்றுமில்லாதவர்' ஆக மாற வேண்டும் என்பதை உணர வேண்டும்—அதாவது, எல்லாம் தெரிந்தவராவோ அல்லது பெரிய ஆளாகவோ அல்ல, மாறாக ஒரு சாதாரணமானவராக, ஒன்றுமில்லாதவராக மாற வேண்டும். நீங்கள் தூசியைப் போல தாழ்மை நிலைக்கு வர வேண்டும்; நீங்கள் ஒன்றுமில்லாதவர் என்பதை உணரும் நிலையை அடைய வேண்டும். அந்த நிலையிலிருந்து ஒருபோதும் உயர நினைக்காதீர்கள்; ஏனெனில், நீங்கள் உயர்ந்தால், கர்த்தரை விட உயர்ந்தவராக மாற முயல்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம். நீங்கள் உங்களை தூசியிலும், தமஸ்கு செல்லும் பாதையிலும் (அப்போஸ்தலர் 9:1-21) தாழ்மையுடன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் அகங்காரத்தையும் பெருமையையும் கைவிட வேண்டும். "என் பேச்சு," என்று அவர் கூறினார், "மனிதர்களின் கவர்ச்சிகரமான வார்த்தைகளிலோ அல்லது மனித ஞானத்திலோ அமையவில்லை; மாறாக, வல்லமையுள்ள ஆவியின் வெளிப்பாடாகவே இருந்தது." இப்போது கவனியுங்கள்: "எதற்காக பவுலே? ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள்?"

"உங்கள் விசுவாசம் மனித ஞானத்தின் மீது அல்ல, மாறாக கர்த்தரின் வல்லமையின் மீது நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே."

எப்பேர்ப்பட்ட ஒரு போதகர்! அவர் கர்த்தரைத் தேடினார், இப்படிச் சொன்னார்: "தேவனே, நான் பலவீனமானவன், என்ன செய்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னைப் பலப்படுத்தவும், என் பலவீனங்களையும் குறைபாடுகளையும் நீக்கி, என்னை வலிமையுள்ளவனாக்கவுமே நான் உம்மிடம் ஜெபிக்கிறேன்." கர்த்தர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்: "பவுலே, உன் பலவீனத்தில்தான் என் வல்லமை பூரணமடைகிறது" (2 கொரிந்தியர் 12:9-10).

அப்போது பவுல் சொன்னார்: "நான் பலவீனமாக இருக்கும்போதுதான் பலமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்." ஆம், அவர் சொன்னார்: "எனவே, என் பலவீனங்களிலும் குறைபாடுகளிலும் நான் பெருமை பாராட்டுவேன். இவை அனைத்தும் என்னிடமிருந்து நீக்கப்பட்டதற்காக நான் கடவுளுக்கு நன்றி

செலுத்துகிறேன். என்னிடமிருந்து அவை அனைத்தும் நீக்கப்படும்போதுதான், கர்த்தர் என்னுள் வர முடியும். ஆனால், என்னுள் இன்னும் 'நான்' என்ற உணர்வு இருக்கும் வரை, கர்த்தரால் உள்ளே வர முடியாது."

அவ்வளவுதான்; நாம் அவரை ஒடுக்கிவிடுகிறோம். அவரைத் தூர விலக்கிவிடுகிறோம்... நம்மிடையே ஏழ்மையானவர் முதல் செல்வந்தர் வரை, சிறியவர் முதல் பெரியவர் வரை - நாம் நம்முடைய சுயத்தினால் கர்த்தரை நம் வாழ்க்கையிலிருந்து வெளியே வைத்திருக்கிறோம்.

"எனக்கு இருக்கும் மிகப்பெரிய எதிரி வில்லியம் பிரான்ஹாம் தான்" என்று நான் பலமுறை கூறியிருக்கிறேன். அவர்தான் கர்த்தரின் வழியில் குறுக்கே நிற்பவர். அவர்தான் சோம்பேறியாக இருப்பவர். சில சமயங்களில், "இதைப்பற்றி நானே ஏதாவது செய்ய முடியும்" என்று நினைக்கும் நிலைக்கு அவர் வந்துவிடுவார்; அப்படிச் செய்யும்போது, அது கர்த்தரை அந்தச் சூழலிலிருந்து முழுமையாக வெளியேற்றிவிடுகிறது. ஆனால், அந்த மனிதனை நான் அகற்றி, அவனை வழிக்கு வராமல் ஒதுக்கி வைக்கும் நிலையை எட்டும்போது, கர்த்தர் வந்து வில்லியம் பிரான்ஹாமுக்குத் தெரியாத காரியங்களைச் செய்ய முடியும்.

அப்போதுதான் கர்த்தர் உங்களைப் பயன்படுத்த முடியும். அப்போதுதான் அவர் உங்களில் யாரையும் பயன்படுத்த முடியும். நாம் நம் சுயத்தை வழிக்கு வராமல் ஒதுக்கி வைக்கும்போது, அவர் யாரை வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்தலாம். ஆனால், நாம் நம் சுயத்தை குறுக்கே வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வரை, அது சாத்தியமில்லை.

கர்த்தர் பவுலிடம், "உன் பலவீனத்தில் என் பலம் பூரணமடைகிறது. நீ எவ்வளவு பலவீனமடைகிறாயோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு என் பலம் பூரணமடைகிறது. நீ எனக்கு எவ்வளவு அதிகமாக உன்னை விட்டுக்கொடுக்கிறாயோ, அவ்வளவு சிறப்பாக நான் உன்னைப் பயன்படுத்த முடியும். உன் கல்வி, உன் மதப்பிரிவு, உன் உடைமைகள் ஆகியவற்றை மறந்துவிட்டு, உன்னை எனக்கு முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்கும்போது, நான் உன்னை இன்னும் அதிகமாகப் பயன்படுத்த முடியும். நீ பலவீனமடையும்போது, என் நோக்கத்தை நான் பலப்படுத்துவேன்" என்று கூறினார் (ரோமர் 8:28-30).

கர்த்தரால் பலவீனத்திலிருந்து பலத்தை உருவாக்க முடியும். அதனால்தான் அவர் எப்போதும் அதைச் செய்கிறார். அவர் தம் சீடர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தபோது...

மாட்டுத் தொழுவத்தில், சாணம் நிறைந்த கொட்டகையில், தீவனத் தொட்டியில் பிறந்தபோது அவருடைய குமாரன் வெளிப்படுத்திய தாழ்மையை யார் சிந்தித்துப் பார்த்திருப்பார்கள்? அவர் ஒரு அரண்மனை வழியாகவோ அல்லது பரலோகத்தின் பாதைகள் வழியாகவோ, தேவதூதர்களின் முழு மரியாதையுடனோ வந்திருக்க முடியும். ஆனால் கிறிஸ்துவை நமக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக வைக்க அவர் விரும்பினார்; எனவே அவரைத் தாழ்மையில் கொண்டுவந்தார் (பிலிப்பியர் 2:5-11). அவர் அவரை இவ்வுலகப் பள்ளிகளில் பயிற்றுவிக்கவில்லை; மாறாக, மனித சிந்தனைகளுக்கோ அல்லது உலகத்தின் பலத்திற்கோ அல்லாமல், முழுமையாகத் தேவனுடைய வல்லமைக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கும்படி அவருடைய சொந்த வல்லமையால் அவரைப் பயிற்றுவித்தார் (யோவான் 5:19).

இன்று நம் நிலைமை அப்படித்தான் இருக்கிறது; நாம் நம்மை ஒரு குறிப்பிட்ட சபைப் பிரிவிற்கும், அது சொல்வதற்கும், அதைப் பற்றி மற்றவர்கள் சொல்வதற்கும் ஒப்புக்கொடுக்கிறோம். ஆனால் அது தேவனுடைய சித்தத்திற்கு முரணானது. நாம் தேவனுடைய ஆவிக்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுத்து, அந்த ஆவி எங்கே செல்லச் சொல்கிறதோ அங்கே செல்ல வேண்டும். அதுதான் சரி.

தேவனுடைய போர்வீரர்களும் வீரர்களும் வலிமை பெறுவதற்கு முன்பு பலவீனமடைய வேண்டியிருந்தது. தங்கள் பலவீனங்களிலிருந்து அவர்கள் வலிமை பெற்றார்கள் (எபிரெயர் 11:34).

இதோ நமக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் ஒரு விஷயம். இது நம்மை ஊக்குவிக்கும் ஒரு விஷயம். பலவீனம் மற்றும் தாழ்மையின் மூலமாகவே தேவன் தம்முடைய ராஜ்யத்தைக் கட்டியெழுப்ப மக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். நாம் ஒருவேளை பரலோகத்தை அடைந்து, தேவனுடைய சபையோடு அவருடைய பிரசன்னத்தில் நின்றால், உலகம் பலவீனமானவர்கள் என்றும், நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் என்றும், ஒதுக்கி

வைக்கப்பட்டவர்கள் என்றும், ஒன்றுமறியாதவர்கள் என்றும் கருதிய ஒரு கூட்டத்தோடுதான் நாமும் நிற்போம்.

தேவன் நம்மை ஆடுகளுக்கு ஒப்பிட்டது விசித்திரமாக இல்லையா? (யோவான் 10:1-29). ஆடு என்பது மிகவும் உதவியற்ற ஒரு உயிரினம். தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ளும் திறன் ஆட்டை விடக் குறைவாக வேறு எந்த விலங்குக்கும் இல்லை.

முயலால் ஓட முடியும்; அணிலால் மரத்தில் ஏற முடியும்; நாயால் கடிக்க முடியும்; சிங்கத்தால் கிழித்தெறிய முடியும்; குதிரையால் உதைக்க முடியும்; பறவையால் பறக்க முடியும்; ஆனால் ஆடோ உதவியற்ற நிலையில் நிற்கிறது. தேவன் நம்மை அப்படித்தான் இருக்க விரும்புகிறார். நாம் முற்றிலும் தகுதியற்றவர்கள் என்பதை உணரும்போது, தேவன் அந்த நபரை எடுத்துக்கொண்டு, அவரைத் தமக்கேற்றவாறு வடிவமைக்கத் தொடங்குகிறார்; அதாவது, தேவனுடைய கரங்கள் எதைச் செய்யுமோ அதையே அந்த நபரின் கரங்களும் செய்யும்படியும், தேவனுடைய உதடுகள் எதைப் பேசுமோ அதையே அவருடைய உதடுகளும் பேசும்படியும் அவர் மாற்றுகிறார்; ஏனெனில் அவை அவருடையவை அல்ல, தேவனுடையவை. அவர் ஒரு நற்பண்பை உருவாக்கத் தொடங்குகிறார்; அந்தப் பலவீனத்தைக் கொண்டே தம்முடைய சாயலை அந்த நபருக்குள் உருவாக்கத் தொடங்குகிறார்.

அவர் நம்மை இந்தப் பூமிக்குக் கொண்டு வருகிறார். பிறகு நாம் கல்வி கற்கிறோம்; புத்திசாலிகளாகிறோம். அந்த வம்சாவளிகளை, அந்தத் தலைமுறைகளை நீங்கள் கவனித்திருக்கிறீர்களா? உதாரணமாக, ஆபேலின் வழித்தோன்றல்களைப் பாருங்கள்: ஆபேலுக்குப் பிறகு சேத் வந்தார்; சேத்தின் வம்சம் அப்படியே தொடர்ச்சியாக நோவாவின் காலம் வரை வந்தது - அவர்கள் அனைவரும் எளிமையான விவசாயிகளாகவே இருந்தனர். ஆனால் காயீனின் சந்ததியினரோ புத்திசாலிகளாகவும், தந்திரமானவர்களாகவும், படித்தவர்களாகவும், பெரிய மனிதர்களாகவும், கட்டுமான வல்லுநர்களாகவும், தொழில்முறை நிபுணர்களாகவும் மாறினார்கள். ஆனால் தேவனுடைய தரப்போ பலவீனமாகவும் எளிமையாகவும் இருந்தது. அப்படித்தான் தேவன் அவர்களைப் பயன்படுத்தினார். அதுதான் தேவனுக்குரிய வாய்ப்பு. நாம் பலவீனமாக இருக்கும்போதுதான் தேவன் நம்மை அணுகுகிறார்; அப்போதுதான் நாம் எதையாவது பெற்றுக்கொள்கிறோம்.

இது நிச்சயமாக நமக்கு ஊக்கமளிக்கிறது; ஏனென்றால் தேவனுடைய ராஜ்யம் முழுவதுமே இத்தகைய மனிதர்களைக் கொண்டுதான் கட்டப்பட்டுள்ளது. அந்த நிலையை நீங்கள் அடையும்போது, நீங்கள் அவருடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம்.

நம்மைப் பொறுத்தவரை பிரச்சனை என்னவென்றால், நாம் மிகவும் பலவீனமாக இருப்பது அல்ல; மாறாக, நாம் மிகவும் பலசாலிகளாக இருப்பதுதான். நாம் அளவுக்கு அதிகமான பலம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். அவ்வளவுதான். முக்கியமாக, நாம் பிடிவாதக்காரர்களாக (கடினமான மனநிலை கொண்டவர்களாக) இருக்கிறோம். அதுதான் உண்மை. நம்முடைய சொந்த அறிவின் பலத்தில் நாம் உறுதியாக இருக்கிறோம். நமக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று நினைக்கிறோம். தேவன் அதை நம்மிடமிருந்து நீக்க விரும்புகிறார். ஆம், அவருக்குக் கீழ்ப்படிய முடியாத அளவுக்கு நாம் நம்முடைய சொந்த பலத்தில் உறுதியாக இருக்கிறோம்; நாம் நமக்கே கீழ்ப்படிகிறோம். "சரி, எனக்குப் போதுமான அறிவு இருக்கிறது, எனக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்று நாம் நினைக்கிறோம்.

எப்போதெல்லாம் நீங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அந்தத் தோல்வியை உணர்ந்து, பின்னர் திரும்பி வந்து உங்களைத் தாழ்த்துகிறீர்களோ, அப்போதுதான் அது நிகழ்கிறது. பலவீனமடையுங்கள், நீங்கள் ஒரு சாதாரண மனிதர் என்பதை உணருங்கள். உங்கள் அறிவுஜீவிகளால் எதையும் செய்ய முடியாது... மனித பலவீனங்களை தேவன் அப்படியே பயன்படுத்துவதில்லை; மாறாக, மனித பலவீனங்களின் வழியாகத் தேவன் தம்மையே உங்களுக்குள் ஊற்றுகிறார் (கொலோசெயர் 1:26-27), பிறகு அவர் தம்மையே பயன்படுத்திக்கொள்கிறார். நீங்கள் ஒரு கருவியாக மட்டுமே மாறுகிறீர்கள் (கலாத்தியர் 2:19-21). நிச்சயமாக. நீங்கள் உங்களை வழிக்குக் கொண்டுவந்து, உங்கள் சுயத்தை ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும்.

மோசே மனித பலவீனங்களை மிக நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டார். அதை அவர் எவ்வளவு நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டார் என்றால், தேவன் அவரை அழைத்தபோது, அந்த அழைப்பை மறுத்து வாதிடுவதற்கு

அவரிடம் ஆறு பலவீனங்கள் இருந்தன. யாத்திராகமம் புத்தகத்தின் ஆரம்பப் பகுதியில் உள்ள அந்த ஆறு பலவீனங்களைப் பற்றி நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்களா? அவற்றை நான் இங்கே குறித்து வைத்துள்ளேன்; அவற்றை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்:

அவரிடம் இருந்த முதல் பலவீனம் ஒரு தெளிவான செய்தி அல்லது கருத்து இல்லாமை. இரண்டாவது பலவீனம் அதிகாரத் தன்மை இல்லாமை.

மூன்றாவது பலவீனம் பேச்சாற்றல் இல்லாமை. நான்காவது, சூழலுக்கு ஏற்பத் தகவமைத்துக்கொள்ளும் திறன் இல்லாமை. ஐந்தாவது, வெற்றி இல்லாமை. ஆறாவது, விதிவிலக்காகத் திகழும் தன்மை இல்லாமை.

இப்போது, உங்களது நிலையை அவனது நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்; அவனது பலவீனமான நிலையை உங்களால் அடைய முடிகிறதா என்று பாருங்கள். "ஆண்டவரே, நான் ஒன்றிற்கும் உதவாதவன். என்னால் பேச முடியாது. நான் ஒரு எகிப்தியனைக் கொன்றுவிட்டேன். என்னால் திரும்பிச் செல்ல முடியாது. ஐயோ, எல்லாமே... அவர்கள் என்னை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். என்னிடம் எந்தச் செய்தியும் இல்லை. என்னால் பேச முடியாது. மேலும் நான் பேசும் திறனில் மந்தமானவன்." அவன் எப்படி இருந்தான் என்று பாருங்கள்? அவன் ஒன்றுமில்லாதவனாக இருந்தான். சகோதரரே, அவன் குணப்படுத்தப்பட்டிருந்தான். ஆம், அவன் குணப்படுத்தப்பட்ட பிறகுதான் தேவன் அவனைப் பயன்படுத்த முடிந்தது. அவனிடம் ஆறு விதமான பலவீனங்கள் இருந்தன; மனித பலவீனத்தை அவன் கற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

அத்தனை பலவீனங்களுடன் இருந்த மோசேயைக் கண்டு தேவன் பரிதாபப்பட்டாரா? "பாவம் மோசே, உனக்கு ஏதோ நடந்துவிட்டது; உன் உயர்ந்த நிலையிலிருந்து கீழே விழுந்துவிட்டாய்... நீ ஒன்றுமில்லாதவன் என்றும், உன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறாய். நீ மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறாய்" என்று கூறினாரா? இல்லை. தேவன் அவன் மீது பரிதாபப்படவில்லை. தேவன் ஒருபோதும் அவன் மீது இரக்கம் காட்டவில்லை. தேவன் அவனது அந்தப் பலவீனங்கள் அனைத்தையும் குணப்படுத்தினார். யாத்திராகமம் 4:14-ல், "தேவனுடைய கோபம் அவன் மேல் மூண்டது" என்றுள்ளது. அவன் பலவீனமாக இருந்ததற்காக தேவன் அவன் மீது பரிதாபப்படவில்லை. "ஆண்டவரே, நான் மிகவும் மோசமாக உணர்கிறேன். என்னால் அதைச் செய்ய முடியும் என்று நான் நம்பவில்லை" என்று நீங்கள் சொல்லலாம். தேவன் உங்கள் மீது பரிதாபப்படுவதில்லை; மாறாக, உங்களைச் சற்று அதட்டிச் சரிசெய்யவே விரும்புகிறார். தேவன் உங்கள் மீது பரிதாபப்படுவதில்லை; அவர் உங்கள் மீது கோபப்படுகிறார். அப்போதுதான் அவர் உங்களைப் பயன்படுத்தக்கூடிய நிலைக்கு நீங்கள் பக்குவப்படுகிறீர்கள். [1]

பவுல் கூறியது போல, அவனுக்கு ஒரு பலவீனம் இருந்தது; ஏதோ ஒன்று அவனைத் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தது. பிசாசு அவனைத் தாக்கிக்கொண்டே இருந்தான் - அடியின் மேல் அடியாக விழுந்தது. அதைத் தன்னிடமிருந்து நீக்குமாறு அவன் மூன்று முறை ஆண்டவரிடம் வேண்டினான்; "ஆண்டவரே, இது எனக்கு வேண்டாம். இதை என்னிடமிருந்து நீக்கிவிடும்!" என்று கூறினான் (1 கொரிந்தியர் 12:1-10). பிறகு ஒரு இரவு ஆண்டவர் அவனிடம் பேசினார்: "பவுலே, என் கிருபை உனக்குப் போதும்" என்று கூறினார். அவர் கூறினார்: "அப்படியானால், என் பலவீனத்தைக் குறித்து நான் மேன்மை பாராட்டுவேன்; அதைக் குறித்துப் பெருமை கொள்வேன். நீர் சுகமளிப்பவர் என்பதை நான் அறிவேன். நோயாளிகளைக் குணப்படுத்துவதையும், மரித்தோரை உயிர்ப்பிப்பதையும், பிசாசுகளைத் துரத்துவதையும், குருடரின் கண்களைத் திறப்பதையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் நான் உம்மிடம் ஆலோசனை கேட்டபோது, 'உன்மேல் என் கிருபை போதுமானது' என்று நீர் கூறினால், என்னைத் தொந்தரவு செய்யும் இந்தப் பிசாசும் உமது கிருபையின் வளர்ச்சியினால் உண்டாகும் வேதனையாகவே இருக்க வேண்டும். அப்படியானால், என் பலவீனங்களைக் குறித்து நான் மேன்மை பாராட்டுவேன்." ஏன்? "பெரிய வெளிப்பாடுகளினால் நான் என்னையே உயர்த்திவிடாதபடி இருக்கவே."

பாருங்கள், மற்ற சீடர்களிடம் இல்லாத ஒன்று அவரிடம் இருந்தது; அதாவது, இயேசுவின் மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் பரமேறுதலுக்குப் பிறகும் அவர் அவரைக் கண்டார். அவர் அவரைக் கண்டார். அவர்களில் சிலர், "நான் அவருடன் நடந்து சென்றிருக்கிறேன்" என்று சொல்லலாம்; தெருவில் இருந்த மற்றவர்களும் அப்படித்தான் செய்தார்கள். ஆனால் அவர் மரித்து, அடக்கம் செய்யப்பட்டு, உயிர்த்தெழுந்து, பரமேறி, பின்னர் 'அக்கினித் தூண்' வடிவில் திரும்பி வந்தபோது, அவர் பவுலிடம் பேசினார். அது மற்றவர்கள் பெற்றிருந்ததை விட மேலான ஒரு அனுபவமாக இருந்தது. ஆமென்.

அவர் கூறினார்: "எனக்குக் கிடைத்த இந்த மகத்தான வெளிப்பாட்டினால் நான் மேட்டிமைப்பட்டுப் போகாதபடிக்கு, தேவன் சாத்தானின் தூதன் ஒருவனைக்கொண்டு என்னை ஒடுக்கி வைத்தார்." மேலும் அவர், "நான் பலவீனமாயிருக்கும்போதே பலமுள்ளவனாயிருக்கிறேன்" என்றும் கூறினார். ஆமென். ஆமென். கிருபையின் வளர்ச்சியில் ஏற்படும் வேதனைகள்! ஆமென். இதைப் பற்றி நாம் நீண்ட நேரம் பேசலாம்; அவருடைய கிருபையினால் உண்டாகும் வேதனைகளை நாம் அனுபவிக்கிறோம்.

ஓ, அவருடைய சேவைக்காக நம்மைச் செம்மைப்படுத்த, நம்மைச் சோதிக்கும் விதமாக வாழ்க்கையின் முக்கியத் திருப்பங்களை (சந்திகளை) அவர் அனுமதிக்கலாம். திருச்சபையே, அவர் அதை இப்போது அனுமதிக்கலாம். நம்முடைய சேவைக்காக அத்தகைய சூழல்களை அவர் அனுமதிக்கக்கூடும். [2]

<u>குறிப்பு:</u>

[1] ***"பூரண பலவீனத்தின் மூலம் பூரண வல்லமை"*** (61-1119), *பத்திகள்* 42–45, 52–62, 89–100, 111–123, 166–169, 181–183
[2] ***"சாலோம்"*** (64-0112), *பத்திகள்* 217–222

Spiritual Building-Stone No. 1 (new 2010) from the Revealed Word of this hour, compiled by: Gerd Rodewald, Friedenstr. 69, D-75328 Schömberg, Germany.
www.biblebelievers.de, Fax: (+49) 72 35 33 06

வேதாகமத்தின் அடிப்படையில் நேரான ஒரு செய்தியுடன் ஒருவர் வருகிறார், மேலும் விரைவான பணி பூமியைச் சுற்றி வரும். தேவனால் முன்குறிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வித்தும் அதைக் கேட்கும் வரை, அந்த விதைகள் செய்தித்தாள்களிலும், வாசிப்புப் பொருட்களிலும் பரவும்.

[தீர்க்கதரிசி, நடத்தை-ஒழுங்கு-போதனை", பக்கம் 724]

Translated by: Mr. Jayanatha Anbarasu

Tamil Editer:

Pastor W.S. Vedha,

Spiritual Building – Stone Ministry,

Post Box: 54,

Pollachi 642001.

Message By: Pastor Gerd Rodewald